

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוך מדבש אויף די פרשה

שבועות תשפ"א

עלון מס' 31

י"ל בעזשהי"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

לוח עמוד היומי בזוה"ק לפרשת נשא		
פרשת וישלח		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	קעג ע"ב	תקנה
שני	קעג ע"א	תקסא
שלישי	קעג ע"ב	תקסז
רביעי	קעג ע"א	תקעג
חמישי	קעג ע"ב	תקעה
שישי	קעג ע"א	תקפג
שבת	קעג ע"ב	תקפט

גמר הגאולה בשבועות, בזכות התורה

בשבועות יפקון בְּזִכּוּתָא דְּמֹשֶׁה בשבועות יצאו ישראל מן הגלות בזכותו של משה, דאיהו מִתֵּן תּוֹרָה רַחֲמֵי שהוא הוריד את התורה שבכתב לישראל שהיא בתפארת שהוא בחינת רחמים, ור"ל שהתחלת הגאולה תהיה בפסח, והגמר תהיה בחג השבועות בזכות התורה שהוריד משה, (ה"ג סג"ל ומה דציני וציני ל"ג) וביה ובתורה שהיא בתפארת שהיא מדת הרחמים כתוב פֶּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ כנשר שהוא מתנהג ברחמים על בניו המעורר את קנו, כך יעורר הקב"ה את מדת רחמיו לגאולת ישראל, ומפרש מאן קִנּוּ מי הוא קנו של התפארת, ואומר יְרוּשָׁלַם קִנּוּ לְשִׁכְנֵתָא הבית המקדש שבירושלים היא הקן של השכינה, והשכינה היא הקן של התפארת. (תיקוני זוהר תיקון כא דף נה ע"א, ובביאורינו כרך ב עמ' קפא-קפב)

כל העוסקים בתיקון ליל שבועות יתברכו מהשי"ת בשבעים ברכות

וממשיך לבאר את הענין מה שרבי שמעון למד כל ליל שבועות, וזה שאמר וְהָיָה רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְכִלְהוּ חֲבֵרִיָּא מְרַנְּנִין בְּרִנָּה דְּאוֹרֵייתָא והיה רבי שמעון וכל החברים מרננים ברנה של תורה, ור"ל שהיו לומדים בנחת וברצון, ומחדשין מלין דאוֹרֵייתָא כָּל חַד וְחַד מְנִיָּהּ והיו מחדשים דברי תורה כל אחד ואחד מהם, כי חידושי התורה הם עיקר קשויטה, וְהָיָה חֲדֵי רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְכָל שְׂאָר חֲבֵרִיָּא והיה שמח רבי שמעון וכל שאר החברים, אָמַר לוֹן רַבִּי שְׁמֻעוֹן אמר להם רבי שמעון, בְּנִי, זַפְּאָה חוֹלְקִיכוֹן אשרי חלקכם, בְּגִין דְּלִמְחָר לָא תִיעוּל כְּלָה לַחוּפָּה אֱלָא בְּהַדִּיכּוּ כי מחר לא תכנס הכלה שהיא השכינה לחופה להתיחד עם דודה אלא עמכם, בְּגִין דְּכִלְהוּ דְּמִתְקַנְיִן תְּקוּנָהָא

אידיש

אין ירושלים איז די געסט פון די שכינה, און די שכינה [די מלכות] איז די געסט פון די בחינת תפארת.

די גמר הגאולה וועט זיין אום שבועות. אין זכות פון די תורה

אלע וועלכע זענען עוסק אין תיקון ליל שבועות וועלן געבענטשט ווערן פונעם אויפערשטן מיט זיבעציג ברכות

דער זוהר הקדוש ערקלערט ווייטער דעם ענין וואס רבי שמעון האט געלערנט די גאנצע נאכט פון שבועות, און דאס זאגט ער - און רבי שמעון מיט די גאנצע חברייא האבן גיונגען מיטן געזאגט פון די תורה, דאס הייסט אז זיי האבן געלערנט מיט רואינקייט און מיט ווילן, און יעדער איינער פון זיי האט באנייט דברי תורה, ווייל חידושי תורה זענען דער עיקר צירונגען פאר איר, און רבי שמעון מיט אלע אנדערע חברים האבן זיך געפריימט, האט רבי שמעון געזאגט צו זיי, מיינע קינדער, וואויל איז אייער טייל, ווייל מארגן וועט די פלה וואס זי איז די שכינה נישט אריינגיין

אום שבועות וועלן די אידן ארויסגיין פונעם גלות אין זכות פון משה, ווייל ער האט אראפגעברענגט די תורה שפכתב פאר די אידן וואס זי איז אין בחינת תפארת וועלכע איז די בחינה פון רחמים, און דאס מיינט אז די אנהייב פון די גאולה וועט זיין אום פסח, און דער אויספיר וועט זיין אום יום טוב שבועות אין זכות פון די תורה וואס משה האט אראפגעברענגט, און אין די תורה וואס זי איז אין תפארת וועלכע איז די מדת הרחמים שטייט "פֶּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ", אזוי ווי דער אדלער וועלכער פירט זיך מיט רחמנות אויף זיינע קינדער וועלכער ערוועקט זיין געסט, אזוי וועט אויך דער אויפערשטער ערוועקן זיין מדה פון רחמנות צו דאס אויסלייזונג פון די אידן, און דער זוהר הקדוש ערקלערט, ווער איז די געסט פון די תפארת, און דער זוהר הקדוש ענטפערט, דער בית המקדש וואס איז

בְּהַאי לִילִיָּא וְחֲדָאן בְּהַ כִּי כָל הַחֲבֵרִים שְׁעוּסְקִים וּמִתְקַנִּים תְּקוּנֵי הַשְׂכִּינָה וּשְׂמֵחִים עִמָּה בִּזְהַר הַלֵּילָה, כְּלָהּ יְהוֹן רְשִׁימִין וּכְתִיבִין בְּסִפְרָא דְדִכְרֵינָא כּוֹלָם יִהְיוּ רְשׁוּמִים וּכְתוּבִים לְזַכְרוֹן בְּסִפְרֵי הַזְכֵּרונות, וְהֵינּוּ בְּהַמְלָכוֹת שֶׁנִּקְרָאת סִפְרֵי הַיְסוּד הַנִּקְרָא זְכוּרִין, וְר"ל שְׁצוּרָתָם תְּהִיָּה רְשׁוּמָה וְחֻקּוֹקָה בְּהַ, כְּדִי שִׁיְהִי נִזְכָּרִים תְּמִיד לְטוֹבָה, וְחֻדוּשֵׁי תוֹרָתָם כְּתוּבִים שֶׁם, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְבַרְךְ לֹון בְּשִׁבְעֵין בְּרַכָּאן וְהַקְב"ה מְבַרְךְ אוֹתָם בְּשִׁבְעִים בְּרֻכּוֹת, וְר"ל שֶׁמִּקְבָּלִים שְׁפַע בְּרֻכּוֹת מְשַׁבַּע סְפִירוֹת שֶׁל בַּחֲנִינֵי הַתַּפְאֶרֶת שֶׁכָּל אַחַת כְּלוּלָה מִעֶשֶׂר, וְעֶשְׂרִין דְּעֵלְמָא עֵלְמָא וְגַם מִקְבָּלִים עֲטוּרוֹת שֶׁל עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְר"ל שֶׁמִּקְבָּלִים מִשְׁפַּע הַמוֹחִין הַנִּמְשָׁכִים מֵאִמָּא עֲלָאָה לְמַלְכוּת. (הַקְדָּמָה הַזֹּהֶר דָּף ח ע"א, וּבִבְיֹאֲרֵינוּ כִּרְך א ע"א קד)

בְּקִבְלַת הַתּוֹרָה נִיתְּנָה הַרְפּוּאָה לְהַשְׂכִּיל בַּתּוֹרָה וּסְדוּתָהּ

וְאָמַר עוֹד רַבִּי אֱלֶעָזָר הַשְּׁתָּא אֵית לֵן לְאַסְתְּפֵלָא עֵתָה יֵשׁ לָנוּ לְהַתְּבוּנָן וְלַהֲבִין, הֲלֹא בְּפִסְחָא נִפְקִין יִשְׂרָאֵל מִנְּהֻמָּא דְאַתְקֵרִי חֲמִין בְּפִסְחָא יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִהַלְחָם הַנִּקְרָא חֲמִין, דִּהֵינּוּ מִתַּחַת יַד הַקְּלִיפּוֹת, כְּתִיב וְלֹא יִרְאֶה לְךָ חֲמִין שֶׁהוּא סוּד הַזְכָּר דְּקְלִיפָה שֶׁהוּא הַס"מ, וּכְתִיב כִּי כָל אוֹכֵל מִחֲמֻצָּת שֶׁהִיא סוּד הַנִּקְבָּה דְּקְלִיפָה שֶׁהִיא הַלֵּילִיָּת, וְהֵם שׁוֹרֵשׁ כָּל הַקְּלִיפּוֹת, (דָּף קפג ע"ב) מֵאִי טַעְמָא וּמָה הַטַּעַם שֶׁל אִיסוּר חֲמִין בְּפִסְחָא, הֵינּוּ בְּגִין יִקְרָא דִּיהֻוָּא נִהֻמָּא דְאַתְקֵרִי מִצָּה בְּשִׁבְלֵי הַכְּבוֹד שֶׁל זֶה הַלְחָם הַנִּקְרָא מִצָּה, שֶׁהוּא סוּד הַמְּלָכוֹת, כִּי אֵין כְּבוֹדָה שֶׁל הַמְּלָכוֹת שִׁיתְּרָאוּ וִיתְּפַשְׁטוּ הַקְּלִיפּוֹת כְּשֶׁהִיא שׁוֹלֶטת דִּהֵינּוּ בְּפִסְחָא, וְאֵם כֵּן קִשָּׁה הַשְּׁתָּא דִּזְכוּ יִשְׂרָאֵל לְנִהֻמָּא עֲלָאָה יִתִּיר עֵתָה בְּשִׁבְעוֹת שֶׁזָּכוּ יִשְׂרָאֵל לֶחֶם עֲלִיּוֹן יוֹתֵר שֶׁהוּא הַתּוֹרָה שֶׁהִיא סוּד לֶחֶם מִבַּחֲנִינֵי הַתַּפְאֶרֶת, אֵם כֵּן לֹא יֵאוֹת הָיָה לְאַתְּבַטְלָא חֲמִין וְלֹא יִתְחַזֵּי כָּלָל וְכִי לֹא הִיָּה רָאוּי שִׁיתְּבַטֵּל הַחֲמִין לְגַמְרִי וְלֹא יִרְאֶה כָּלָל, וְאִמָּא קִרְבְּנָא דָּא חֲמִין הָיָה וְלָמָּה הִקְרַבָן שֶׁל הַשְּׁתֵּי לֶחֶם הִיָּה חֲמִין דְּכְתִיב סֵלֶת תְּהִינָה חֲמִין תַּאֲפִינָה הִרִי שְׂמֻצוֹת הַתּוֹרָה שִׁיְהִי חֲמִין, וְתוּ וְעוֹד טַעַם שֶׁהִיָּה

אִידִישׁ

חֲמִין, דָּאָם מֵיִינֵט אִזּוּ וְיִי עֵנְעֵן אַרְיִסְעֵנְאָנְעֵן פֿון אוֹנְטֶער דִּי הָאָנֵט פֿון דִּי קְלִיפּוֹת, שְׂמִיט אִין פֿסוֹק "וְלֹא יִרְאֶה לְךָ חֲמִין", און עֵס זָאל נִישְׁט גֵּעֵנְען וְוֵערן פֿאַר דִּיר קִיין חֲמִין, וְוָאָם דָּאָם אִזּוּ דֶּער סוּד פֿונֶעם זָכָר דְּקְלִיפָה וְוָאָם עַר אִזּוּ דֶּער סִמָּךְ מ"ם, און נֶאֱדָר אַ פֿסוֹק שְׂמִיט "כִּי כָל אוֹכֵל מִחֲמֻצָּת", וְוִייל יַעֲדֶער אִינְדֶּער וְוָאָם עֵסִט זײַערִיטִיג, וְוָאָם דָּאָם אִזּוּ דֶּער סוּד פֿון דִּי נִקְבָּה דְּקְלִיפָה וְוָאָם זִי אִזּוּ דִּי לֵילִיָּת (דָּאָם זָאל מֵעַן נִישְׁט אַרְיִסְעֵנְאָנְעֵן), און זִי עֵנְעֵן דֶּער שׁוֹרֵשׁ פֿון אֵלֶּע קְלִיפּוֹת, און וְוָאָם אִזּוּ דֶּער טַעַם פֿונֶעם אִיסוּר פֿון חֲמִין אומֶ פֿסַח, דָּאָם אִזּוּ וְוֵעֵגן דַּעַם כְּבוֹד פֿון דֶּער בְּרוּיט וְוָאָם וְוֵערט אָנגֶערופֿן מִצָּה, וְוָאָם דָּאָם אִזּוּ דֶּער סוּד פֿון מְלָכוֹת, וְוִייל עֵס אִזּוּ נִישְׁט פֿאַרן כְּבוֹד פֿונֶעם מְלָכוֹת אִזּוּ עֵס זָאלן גֵּעֵנְען וְוֵערן און אוֹיִסְגֶּעשְׁפֿרִיט וְוֵערן דִּי קְלִיפּוֹת אִינְדֶּערִיטִיג וְוָאָם זִי גֵעֵנְעֶלְטִיגט, דָּאָם הֵיִיסט אומֶ פֿסַח, און אוֹיב אִזּוּ אִזּוּ שְׁוֹעֵר, יַעֲצֵט אומֶ שְׁבֻעוֹת וְוָאָם דִּי אִידִין הָאָבן זִיכָּה גֵעֵנְען צו אַ בְּרוּיט וְוָאָם אִזּוּ נֶאֱכֻמֶּער דֶּעֲרֵהוּיִן וְוָאָם דָּאָם אִזּוּ דִּי תוֹרָה, וְוָאָם זִי אִזּוּ דֶּער סוּד פֿון לֶחֶם פֿון דִּי בַּחֲנִינָה פֿון תַּפְאֶרֶת, אוֹיב אִזּוּ וְוֵאלֶט דַּעַן נִישְׁט גֵּעֵנְען פֿאַסִיג אִזּוּ דֶּער חֲמִין זָאל אִינְגֶּאנְעֵן כְּטַל וְוֵערן און עֵס זָאל כְּכֹלל נִישְׁט וְוֵערן גֵּעֵנְען, און פֿאַרְוָאָם אִזּוּ דֶּער קִרְבֵּן פֿונֶעם שְׁתֵּי הַלְחָם גֵּעֵנְען חֲמִין, אִזּוּ וְוִי עֵס שְׂמִיט אִין פֿסוֹק "סֵלֶת תְּהִינָה חֲמִין תַּאֲפִינָה", זִי זָאלן זִיין פֿון פֿינֶע מַעַל, חֲמִין זָאלן זִי גֵעֵפֶאָקן וְוֵערן, עֵטִם מֵעַן פֿון דַּעַם אִזּוּ דִּי תוֹרָה הָאָט בִּאֲפִיִּלֵּן אִזּוּ זִי זָאלן זִיין חֲמִין, און נֶאֱדָר אַ טַעַם פֿאַרְוָאָם עֵס וְוֵאלֶט גֵּעֵנְען פֿאַסִיג אִזּוּ

צו דִּי חוּפָה זִיד צו פֿאַרְאִינִיגן מִיט אִיר פֿרִינְד נֶאֶר צוּאָמֶען מִיט אִייד, וְוִייל אֵלֶּע חֲבֵרִים וְוֵעֲלֶכֶּה בִּאֲשַׁעֲפִיגן זִיד און עֵנְעֵן מִתְּקֵן דִּי תְּקוּנֵי הַשְׂכִּינָה און פֿרִינְען זִיד מִיט אִיר אִין דִּי נֶאֱכָט, וְוֵעֲלֵן אֵלֶּע זִיין פֿאַרְצִינְט און פֿאַרְשִׁרִיבן צוּם אָנְדֶּענְק אִינֶעם סִפְרֵי הַזְכֵּרונות, דָּאָם הֵיִיסט אִינֶעם מְלָכוֹת וְוֵעֲלֶכֶּה וְוֵערט אָנגֶערופֿן דֶּער סִפְרֵי פֿונֶעם יְסוּד וְוָאָם וְוֵערט אָנגֶערופֿן זְכוּר, און דָּאָם מֵיִינֵט צו זָאָגן אִזּוּ וְוִייעֶר גֵּעֵשְׁטֶאלֶט וְוֵעֵט זִיין פֿאַרְצִינְט און אוֹיִסְגֶּעקִרִיגט אִין אִיר, כְּדִי זִי זָאלן וְוֵערן דֶּערמֶאנֶט שְׂטַענְדִּיג צוּם גוֹט, און וְוִייעֶר חֲדוּשֵׁי תוֹרָה עֵנְעֵן דָּאָרְט פֿאַרְשִׁרִיבן, און דֶּער אוֹיִכְעֶרֶשְׁטֶער פֿענְטֶשְׁט זִי מִיט זִיבְעִיג בְּרֻכּוֹת, און דָּאָם מֵיִינֵט אִזּוּ בִּאֲקוּמֶען אַ שְׁפַע פֿון בְּרֻכּוֹת פֿון דִּי זִיבֵן סְפִירוֹת פֿון דִּי בַּחֲנִינָה פֿון תַּפְאֶרֶת, וְוָאָם יַעֲדֶע אִינֶע פֿון זִי עֵנְטֶהֶאלֶט צַען סְפִירוֹת, און זִי בִּאֲקוּמֶען אוֹיִךְ קִרְוִינֶען פֿונֶעם עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, דָּאָם מֵיִינֵט אִזּוּ בִּאֲקוּמֶען פֿון דִּי שְׁפַע הַמוֹחִין וְוֵעֲלֶכֶּה קוּמֶען אַרָאפּ פֿונֶעם אִימָא [בַּחֲנִינָה] עֲלָאָה צוּם מְלָכוֹת.

בִּי קִבְלַת הַתּוֹרָה אִזּוּ גֵעֵנְעֵבן גֵּעוּוֹאָרן דִּי רְפּוּאָה צו קְלוּג וְוֵערן אִין דִּי תוֹרָה און אִין אִירֶע סוּדוֹת

און נֶאֱדָר הָאָט רַבִּי אֱלֶעָזָר גֵּעוּוֹאָנֵט, יַעֲצֵט דָּאָרְפֵן מִיר אַרְיִינְטֶראַכְטֵן און פֿאַרְשְׁטִיין, בִּי פֿסַח וְוָאָם דִּי אִידִין עֵנְעֵן דָּאָרְט אַרְיִסְעֵנְאָנְעֵן פֿון דִּי בְּרוּיט וְוָאָם וְוֵערט גֵּעֵרופֿן

ראוי שיתבטל החמץ בחג השבועות דְּהִשְׁתָּא בְּיוֹמָא דָּא אֲתַבְטַל יֵצֵר הָרַע כי עתה ביום הזה ע"י קבלת התורה נתבטל היצר הרע שהוא סוד החמץ, כי וְאַרְיֵיתָא דְּאַתְקָרִי חִירוֹ אֲשֶׁתִּכְחַת התורה הנקראת חירות נמצאת ביום הזה, אם כן שהיצר הרע מתבטל בשבועות למה מעוררים אותו ע"י שהביאו שתי לחם חמץ.

והנמשל הוא כֶּף, כֶּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם כשיצאו ישראל ממצרים לֹא הָיוּ יָדְעֵי עֲקָרָא וְרִזָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא לֹא הָיוּ יוֹדְעִים עֵיקַר וּסְדֵר הָאֱמוּנָה, אָמַר קֳדָשָׁא בְרִיךְ הוּא יִטְעֲמוּן יִשְׂרָאֵל אֲסוּנוֹתָא אִמְר הַקב"ה יִטְעֲמוּ יִשְׂרָאֵל אֵת הַמִּצָּה שֶׁהִיא רְפוּאָה מִדַּעוֹת כּוֹזָבוֹת וְעִבּוּדָה זְרוֹת שֶׁעֲבָדוּ בַּמִּצְרַיִם, וּסְגוּלָּתָהּ לְקַבֵּל עֲלֵיו אֱמוּנָה שְׁלִימָה וְעוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם וְעוֹל הַמִּצְוֹת, וְעַד דְּיִיכְלֹן אֲסוּנוֹתָא דָּא לֹא יִתְחַזֵּי לְהוֹן מִיכְלָא אַחְרָא וְעַד שִׁיאֲכֹלוּ רְפוּאָה זֹאת שֶׁל הַמִּצָּה לֹא יִרְאֶה לָהֶם מֵאֲכֹל אַחֵר דֵּהֵינּוּ חֲמֵץ, לִכֵּן נֹאסֵר הַחֲמֵץ בַּפֶּסַח בְּכָל יִרְאָה וּבְכָל יִמְצָא, פִּינּוֹן דְּאֲכָלוּ מִצָּה דְּאִיֵּהִי אֲסוּנוֹתָא כִּיּוֹן שֶׁאֲכָלוּ אֵת מִצָּה שֶׁהִיא הַרְפוּאָה לְהַתְרַפּוּת מִכָּל תַּחֲלוּאֵי דַּעוֹת מְשׁוּבָּשׁוֹת שֶׁל מִצְרַיִם, וְעוֹד שֶׁהוּא מְסוּגֵל לְמִיעֵל וּלְמַגֵּדע בְּרִזָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא לִיכֻנס וּלְדַעַת עַל יַד הַמִּצָּה בְּסוֹד הָאֱמוּנָה שֶׁהִיא קִבְּלַת עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם, אָמַר קֳדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, מִכָּאֵן וּלְהֵלָּא אֵתְחַזֵּי לוֹן חֲמֵץ וְיִיכְלֹן לֵיהּ דְּהָא לֹא יִכִּיל לְנֻקָּא לוֹן אִמְר הַקב"ה מִכָּאֵן וְאֵילָךְ רָאוּי לָהֶם הַחֲמֵץ וְיֵאֲכֹלוּ אוֹתוֹ כִּי כָּבֵד לֹא יִכּוֹל לְהַזִּיק לָהֶם, לִפִּי שֶׁבִּפְסָח שֶׁהָיוּ עֲדִיין חוֹלִים בַּתַּחֲלוּאֵי מִצְרַיִם אוֹ

די חמץ זאל פטל ווערן אינעם יום טוב שבעות, ווייל יעצט אין דעם טאג, דירכן קבלת התורה ווערט פטל דער יצר הרע וואס ער איז דער סוד פון חמץ, ווייל וויבאלד די תורה וואס ווערט אנגערופן "חירות", פרייהייט, געפינט זיך אין דעם טאג, אויב אזוי אז דער יצר הרע ווערט פטל אום שבעות, פארוואס ער וועקט מען אים דורכדעם וואס מען האט געברענגט שתי הלחם פון חמץ.

עֲנִינֵיפֶּעֶרֶט דער זוהר הקדוש, נאר, דאס איז אַ מִשְׁלַל צו אַ קעניג וועלכער האט געהאט אַן איינציג זון און דער זון איז קראנק געווארן, איין טאג האט ער געגלויבט צו עסן, האבן די דאקטוירים געזאגט, זאל דער זון פונעם קעניג עסן אן עסנווארג פון היילונג, און אינגערצייט וואס ער עסט דאס, זאל זיך נישט געפינען קיין שום אנדער עסנווארג אין הויז, האבן זיי אזוי געטון, און ווי נאר דער זון האט אויפגעגעסן דעם עסנווארג פון היילונג, האט דער קעניג געזאגט, פון יעצט און ווייטער קען ער עסן אלעס וואס ער גלויבט און עס וועט אים נישט קענען שאדן.

אם יאכלו חמץ יעוררו את כח הקליפות, לכן היו צריכים להבדל ממנו, אבל אחר שנתרפאו ישראל ע"י אכילת המצה שוב לא יזיק להם החמץ ואין טעם לאסור אכילתו, אם כן וְכָל שֶׁפֶן דְּבִיוּמָא דְּשַׁבּוּעוֹת אֲזִדָּמֵן נִהְמָא עֲלָאָה דְּאִיהוּ אֲסוּוֹתָא בְּכָלָא וְכָל שֶׁכֵּן בְּיוֹם חַג הַשַּׁבּוּעוֹת שֶׁנִּמְצָא לָחֶם הַעֲלִיּוֹן שֶׁל בַּחֲנִינָה הַתּוֹרָה שֶׁהוּא רְפוּאָה אַחֶרֶת לַהֲשִׁיג עַל יְדוֹ סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְלַהֲשִׁכִּיל בָּהּ, אִם כֵּן וְדָאִי שְׂאִין לֹאסוֹר אֶת תְּנוּפֶת לָחֶם חֻמֵּץ.

הנה סוד מנזות הנצח שמי לחם נשבעות הוא, כדי לנטל את כח המגזרות של צ' נחמ' הקליפות שהם הזכר והנקבה של היצר הרע, ולשרוף מהם את קושי הטומאה ולהפכם לטוב ולקרצם אל הקדושה, ועי"ז נשבעות היו מיחדים את התפארת סוד לחם המורה, עם המלכות שהיא סוד לחם המנוה. (עי' שעה"כ דף פט ע"ב וזהו"ל אות ו')

וזה שאמר וְעַל דָּא מְקַרְבִּין חֻמֵּץ ועל כן בחג השבועות היו מקריבים את החמץ דהיינו את היצר הרע, לְאֶתוּקְדָא עַל מִדְּבַחָא לשרוף את קושי וכו' הרע על המזבח העליון השורף ומכלה את כל הקליפות, ולכן וּמְקַרְבִּין תְּרִין נִהְמִין אַחֲרָנִין בְּחֻדָּא היו מקריבים בשבועות שתי לחם אחרים יחד חוץ מהקרבנות, ועי"ז וְחֻמֵּץ אֶתוּקְדָא בְּנוֹרָא דְּמִדְּבַחָא והחמץ שהוא היצר הרע נשרף באש המזבח העליון, ובכח זה וְלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה וְלִנְזָקָא לִזְוִן לְיִשְׂרָאֵל אינו יכול לשלוט על ישראל להחטיאם ולהזיקם, וּבְגִינֵי כֶּף יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין אֶתְדַּבְּקוּ בֵּיהּ בְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא ולפיכך ישראל הקדושים נתדבקו בהקב"ה בְּאֲסוּוֹתָא דְּאֲוִרֵיתָא בְּיוֹמָא דָּא על ידי רפואת התורה שניתנה ביום הזה, וְאֶלְמָלִי הוּוּ נָטְרִי יִשְׂרָאֵל תְּרִין סִטְרִין דְּנִהְמֵי אֵלִין ואם ישראל היו שומרים את אלו השני בחינות לחם, שהם התפארת והמלכות בחי' תורה ומצות, לֹא הוּוּ עֵיילִין בְּדִינָא לְעֵלְמִין לא היו נכנסים לדין לעולם, כי לא היה מקום לבעל דין לקטרג על ישראל. (תצוה דף קפג ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך ח עמ' נא-נג)

בשבועות מתבטל היצה"ר והחיצונים מושבתים

בְּגִין כֶּף אֲקָרִי בְּגוּוֹנָא דָּא עֲצָרָת בִּשְׁבִיל זֶה נִקְרָא חַג הַשַּׁבּוּעוֹת גַּם בְּשֵׁם עֲצָרָת, שֶׁהוּא לִשׁוֹן מְנִיעָה וְעוֹכּוֹב (כְּמוֹ כִּי עֲלוֹר עֲלָר ה' נַעַד כָּל רַחֵם), עַל שֶׁם מְנִיעַת וְהַבְדֵּלַת הַחֲצִיצוֹנִים מִן הַקְּדוּשָׁה, דְּאִית בֵּיהּ בְּטוּל יִצְרָ הָרַע לְפִי שִׁישׁ בּוֹ בִּיטוּל יִצְר הָרַע וְהַשְׁבַּתַּת הַחֲצִיצוֹנִים, וְעַל דָּא וְעַל שֶׁבִּשְׁבּוּעוֹת מִתְבַּטְּלִים וּבוֹרְחִים הַחֲצִיצוֹנִים מִן הַקְּדוּשָׁה, לִכֵּן לֹא כָּתִיב בֵּיהּ חֲטָאת כְּשֶׁאֵר זְמִינִין דִּהֵיִינוּ

אידיש

אום שַׁבּוּעוֹת צוויי אַנדערע בְּרִיט אִינאַיינעם, אויסער די קִרְבָּנוֹת, און דורךדעם ווערט דער חֻמֵּץ וואס דאס איז דער יִצְר הָרַע פארברענט אינעם פֿייער פונעם מִזְבֵּחַ הָעֲלִיּוֹן, און דורךדעם קען ער נישט געוועלטיגן אויף די אידן זיי צו מאכן זיגדיגן און זיי צו שטייגן, און דערפאר זענען די הייליגע אידן געווארן באהאפטן אינעם אויפערשטן, דורך די היילונג פון די תּוֹרָה וועלכע איז געגעבן געווארן אין דעם טאג, און אויב די אידן וואלטן אפגעהיטן אָט די צוויי בְּחִינּוֹת פון לחם, וואס זיי זענען די תּפִּאֲרַת און די מְלָכוּת, די בְּחִינּוֹת פון תּוֹרָה און מִצְוֹת, וואלטן זיי קיינמאל נישט אריינגעגאנגען צום דין, ווייל דער פֿעל דין וואלט נישט געהאט קיין אָרֶט צו מקטרג זיין אויף די אידן.

אום שַׁבּוּעוֹת ווערט בְּטָל דער יִצְר הָרַע און די חיצונים ווערן אפגעשטעלט

דערפאר ווערט דער יום טוב שַׁבּוּעוֹת אָנגערופן אויך מיטן נאָמען עֲצָרָת, וואס דאס איז אַ לשון פון צוריקהאלטן, וועגן דאס אָפּהאַלטן און אָפּשײַדן די חיצונים פון די קדושה, וויבאלד עס איז דא דערין אַ צוּשְׁטַענדיג פארן יִצְר הָרַע און דאס אָפּשְׁטעלן די חיצונים, און וויבאלד אום שַׁבּוּעוֹת ווערן די חיצונים בְּטָל און זיי אָנמלויפֿן פון די קדושה, דעריבער ביי די מוספים

עסן די מִצָּה וועט זיי שוין מער נישט שאַדן די חֻמֵּץ און עס האט נישט קיין זין צו פארבאטן עס צו עסן, אויב אזוי, איז אַוּוֹדָאִי אַזוי אינעם יום טוב שַׁבּוּעוֹת, ווען עס געפינט זיך דער לחם הָעֲלִיּוֹן פון די בְּחִינָה פון תּפִּאֲרַת, וואס דאס איז די תּוֹרָה, וועלכע איז אַן אַנדער היילונג, צו דערגרייכן דורךדעם די סוּדוֹת הַתּוֹרָה און צו קלוג ווערן אין איר, אויב אזוי דארף מען אַוּוֹדָאִי נישט פארבאטן דאס אויפֿהייבן די בְּרִיט פון חֻמֵּץ.

דער סוד פון די מִצָּה פון ברענגען די שְׁתֵּי הַלֶּחֶם אום שַׁבּוּעוֹת איז, בְּדִי מְבַטֵּל צו זיין דעם כֹּחַ הַהֲתַגַּבְרוּת פון בִּידַע בְּחִינּוֹת פון די קליפות וואס זיי זענען דער זִכָּר און די נִקְבָּה פונעם יִצְר הָרַע, און צו פארברענגען פון זיי דעם שווערן טומאה און זיי איבערצודרייען אויף גוט און זיי צו דערנענטערן צו די קדושה, און דורךדעם האט מען מִיִּיחָד געווען דעם תּפִּאֲרַת דער סוד פון לחם הַתּוֹרָה, מיט די מְלָכוּת וועלכע איז דער סוד פון לחם הַמִּצְוֹת.

און דאס איז וואס דער זוהר הקדוש זאגט, און דערפאר אינעם יום טוב שַׁבּוּעוֹת האט מען מקריב געווען דעם חֻמֵּץ וואס דאס איז דער יִצְר הָרַע, צו פארברענגען זיין שווערקייט און זיין שְׁלֵעֲכָמָן כֹּחַ אויפֿן מִזְבֵּחַ הָעֲלִיּוֹן וועלכער פארברענט און פארלענדט אלע קליפות, און דעריבער האט מען מקריב געווען

בפ' פנחס במוספי שבועות כתיב שעיר עזים אחד לכפר עליכם, ולא כתוב שעיר עזים אחד לחטאת, כבשאר מוספי החגים, דְּכָתִיב בְּהוּ חֲטָאת שכתוב בהם שעיר עזים אחד "לחטאת", לפי שכולם נותנים חלק להחיצונים דוגמת שעיר המשתלח, אבל כאן בחג השבועות לפי שמתבטלת אחיזת החיצונים אין צריכים לתת להם חלק.

(אמור דף צו ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך יא עמ' תקלד)

המשתתף עם השכינה בתיקוניה יבטלו מעליו כל הגזירות

וסיים רבי שמעון את מאמרו ואמר תיבן ויקירין תיבן, וינחש תקון דכלה ביהאי ליליא שבו חברים יקרים שבו, ונחדש תקוני וקישוטי השכינה בלילה הזה, [של חג השבועות] דְּכָל מֵאן דְּאִשְׁתַּתַּף בְּהִדָּה בְּהַאי לִילִיא כִּי כָל מִי שֶׁמִּשְׁתַּתַּף עִמָּה בְּלֵילָה הַזֶּה שֶׁהוּא לֵיל שְׁבֻעוֹת, וְאִינוּ יֵשֶׁן כָּל הַלַּיְלָה אֶלָּא לִמּוּד כָּל הַלַּיְלָה, יְהֵא נָטִיר עֵילָא וְתַתָּא בִּזְכוּת זֶה יִהְיֶה נִשְׁמַר לִמְעַלָּה וּלְמַטָּה, דִּהֵינּוּ שֶׁאִם יִגְזְרוּ עָלָיו אִיזוּר גְּזִירָה לִמְעַלָּה תִּתְּבַטֵּל, וְגַם תִּהְיֶה לוֹ שְׁמִירָה לְמַטָּה שֶׁלֹּא יִכְלוּ לְהִרְעֵ לוֹ, כָּל הַהֵיא שְׁתָּא כָּל אוֹתָהּ הַשָּׁנָה, עַד חֵג הַשְּׁבֻעוֹת הַבָּא, וְיִפְיֵק שְׁתָּא בְּשָׁלֵם וְיוֹצִיא אֶת הַשָּׁנָה בְּשִׁלּוּם, עֲלִיָּהּ כְּתִיב עֲלֵיהֶם כְּתוּב חוֹנָה מְלֶאךָ יְהוָה סְבִיב לִירְאִיו וְיִחְלָצֵם פִּירוּשׁ שֶׁיִּנְצְלוּ כָּל הַשָּׁנָה מִכָּל רָע, וְכְתוּב טַעֲמוּ וְרָאוּ כִּי טוֹב יְהוָה פִּירוּשׁ שְׁעוֹד יִזְכּוּ לְטַעוֹם אֶת טוֹבוֹת הַקָּב"ה.

וזה שכתב האריז"ל (בשער הכוונות דרוש א' דשבעות) וז"ל, דע כי מי שלא ישן כליל שבעות כלל אפילו רגע אחד, ויהיה עוסק צמורה כל הלילה, מוצטח לו שישלים שנתו, ולא יאירע לו שום נזק בשנה ההיא, ולא עוד אלא שהוראת מ"י האדס בשנה ההיא תלויה בענין זה, כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא, עכ"ל.

(הקדמת הזהר דף ט ע"א, ובביאורינו כרך א עמ' קכ)

אידיש

א נאנצע נאכט, אין דעם זכות וועט ער ווערן אפגעהיטן אויבן און אויבן, דאס הייסט אז אויב מען וועט גוור זיין אויף אים עפעס א גזירה אויבן, וועט עס בטל ווערן, און אויך וועט ער האבן א שמירה אויבן אז מען וועט אים נישט קענען שלעכטס טון, די נאנצע יאר, ביז צום קומענדיגן יום טוב שבועות, און ער וועט אויסלעבן דעם יאר אין פרידן, אויף זיי שטייט אין פסוק "חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם", דער מלאך פונעם אויבערשטן רוח ארום די וואס האבן מורא פון אים און ער טוט זיי ראטעווען, דאס הייסט אז זיי וועלן דעם גאנצן יאר געראטעוועט ווערן פון אלעם שלעכטס, און ווייטער זאגט דער פסוק "טעמו וראו כי טוב ה'", פארוואס און זעט אז דער אויבערשטער איז גוט, דאס הייסט, אז זיי וועלן נאך זוכה זיין צו פארוואנדלן די גוטס פונעם אויבערשטן.

און דאס איז וואס דער אריז"ל שרייבט: ואלסט וויסן אז דער וואס שלאפט בכלל נישט אין די נאכט פון שבועות, אפילו איין רגע, און ער וועט זיך פאשעפטונג אין די תורה א נאנצע נאכט, איז ער פארוואנדלט אז ער וועט אויסלעבן דעם יאר, און עס וועט אים נישט געשען קיין שום שאדן אין יענעם יאר, און נישט נאר דאס, נאר דאס אנטווייכונג פונעם לעבן פון דעם מענטש אין דעם יאר איז געהאנגען אין דעם ענין, ווייל אויב ער וועט בכלל נישט שלאפן וועט ער זיכער נישט שטארבן אין דעם יאר, ביז דא שרייבט דער אריז"ל.

פון שבועות אין פרשת פינחס, שטייט אין פסוק "שעיר עזים אחד לכפר עליכם", איין ציג צו פארנעבן פאר אייד, און עס שטייט נישט "שעיר עזים אחד לחטאת", איין ציג פאר א קרבן חטאת, אזוי ווי עס שטייט ביי די אנדערע קרבנות מוסף פון די ימים טובים, וואס עס שטייט ביי זיי "שעיר עזים אחד לחטאת", וויבאלד זיי אלע געבן א טייל פאר די חיצונים אזוי ווי דעם "שעיר המשתלח", דעם ציג וואס מען שיקט צום פארגעזאז אום יום כיפור, אבער דא אינעם יום טוב שבועות, וויבאלד עס ווערט בטל דאס אנהאלטונג פון די חיצונים, דארף מען זיי נישט געבן קיין טייל.

ווער עס איז זיך משתתף מיט די שכינה אין אירע תיקונים, וועט בטל ווערן פון איבער אים אלע גזירות

און רבי שמעון האט אויסגעפירט זיין מאמר און האט געזאגט, זעצט אייד מייערע חברים זעצט אייד, און מיר וועלן באנייען תיקונים און צירונגען פאר די שכינה אין דעם נאכט [פונעם יום טוב שבועות], ווייל יעדער איינער וואס איז זיך משתתף מיט איר אין דער נאכט וואס דאס איז די נאכט פון שבועות, און ער שלאפט נישט די נאנצע נאכט נאר ער לערנט

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"וילבטך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 in)

גרויסע סעט
(In 9.5/6.5)

קלענע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(In 7/5)

845.664.5168 פאר דעליווערי וופט: